

Κήρυγμα μητρ. Σισανίου και Σιατίστης κ. Παύλου «Η εκκλησία μας αγαπητοί αδελφοί γιορτάζει τη μνήμη του Αγίου Νικολάου ενός μεγάλου Αγίου ενός λαοφιλούς Αγίου, ενός Αγίου που το όνομά του είναι η δική μας νίκη. Νικόλαος σημαίνει η νίκη του λαού. Και η νίκη του λαού είναι η Αγιότητα του Αγίου. Γιατί αυτή η αγιότητα δεν ανήκει στον Άγιο μόνον.

Είναι κάτι που χαρίζεται σε όλους μας αφού ο Άγιος είναι επίσκοπος της εκκλησίας είναι μέλος της εκκλησίας και αφού σε ένα σώμα που είναι το σώμα του Χριστού η εκκλησία η υγεία των επί μέρους κυττάρων είναι η υγεία ολόκληρου του σώματος.

Ένας Άγιος είναι ένας δικός μας θησαυρός, ένας θησαυρός όλης της εκκλησίας και μάλιστα όχι στιγμιαίος αλλά διαχρονικός. Αυτό το δείχνει η τιμή και η ευλάβεια των ανθρώπων στον άγιο Νικόλαο. Τον θεωρούμε ένα διαρκή θησαυρό μας γι αυτό ακριβώς και το όνομά του φέρουμε και την πρεσβεία του επικαλούμεθα και ζητάμε τον φωτισμό του. Και ζητάμε και σήμερα να μας οδηγήσει.

Το ερώτημα που έχω θέσει στον εαυτό μου και το οποίο θέλω να θέσω σε όλους μας είναι τι μπορεί να σημαίνει ο Άγιος Νικόλαος ένας επίσκοπος της Εκκλησίας για τον εαυτό του και για την εκκλησία και για το λαό του Θεού τότε που υπήρξε πάνω σε τούτο τον κόσμο αλλά και σήμερα που βρίσκεται στη Βασιλεία του Θεού, δηλαδή στην εκκλησία του Χριστού. Μερικά στοιχεία μας τα δείχνει το τροπάριό του.

Κανόνα πίστεως. Τι είναι η πίστη. Η πίστη είναι η σχέση του ανθρώπου με το Θεό. Είναι μία σχέση η πίστη. Τι σχέση; Προσώπων. Δεν είναι διανοητική η σχέση με το Θεό. Ο Θεός δεν ζητάει από μας και δεν περιμένει από μας να τον αναγνωρίσουμε. Και να το καταλάβουμε καλά. Δεν μας έχει ανάγκη. Υπήρξε πριν από μας και μπορεί να υπάρχει και χωρίς εμάς. Άρα λοιπόν η πίστη σημαίνει εμπιστοσύνη.

Και η εμπιστοσύνη υπάρχει ανάμεσα σε δύο πρόσωπα. Δεν υπάρχει εμπιστοσύνη στον αέρα. Δεν υπάρχει εμπιστοσύνη σε απρόσωπες δυνάμεις. Έτσι λοιπόν ο Άγιος Νικόλαος ήταν όχι απλώς πιστός αλλά κανόνας πίστεως. Το έδειξε η ζωή του αυτό το πράγμα όπως μας λέει στη συνέχεια το τροπάριό του.

Εμπιστεύτηκε το Χριστό. Απόλυτα. Εμπιστεύτηκε το λόγο του Χριστού. Ολόκληρο. Και τον έκανε κανόνα και τρόπο ζωής του. Και αυτή την πίστη, αυτήν τη ζωντανή σχέση την υπεράσπισε. Αυτός ο πράος Άγιος, ο γλυκός Άγιος, ο Άγιος ο γεμάτος αγάπη δεν δίστασε στην Α' Οικουμενική Σύνοδο να χαστουκίσει τον Άρειο. Γιατί; Γιατί η πίστη δεν είναι προσωπική μας υπόθεση όπως λίαν βλακωδώς και ανοήτως λένε κάποιοι σήμερα. Και λένε γιατί τη ζωντανή πίστη τη φοβούνται.

Αυτή είναι η πραγματικότητα και κρύβονται πίσω από ωραίες λέξεις. Διότι δεν ζεις με το μυαλό σου ζεις με τη ζωή σου. Λοιπόν ή ζεις ή δε ζεις. Ή ζεις ή είσαι πεθαμένος. Αυτό ήξερε ο Άγιος Νικόλαος. Αυτή τη ζωή των ανθρώπων υπερασπιζότανε γιατί αυτό είναι ακριβώς η σχέση με το Θεό.

Είναι η σχέση που πηγάζει η ζωή, που πηγάζει το φως, που πηγάζει η αλήθεια. Δεν είναι ιδιοτροπία μας αν υπάρχει ο ήλιος ή δεν υπάρχει. Είτε μας αρέσει είτε όχι υπάρχει ο ήλιος. Είτε μας αρέσει είτε όχι υπάρχει ο Θεός. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Τα υπόλοιπα είναι αυτά που πάμε να κρυφτούμε για να μη δείξουμε πόσο κοντοί είμαστε. Έτσι λοιπόν αυτή την πίστη υπερασπίστηκε. Ποιο είναι το περιεχόμενο της πίστης; Αυτό που γιορτάζουμε σε λίγες μέρες. «Μέγα εστί το της ευσεβείας μυστήριο». Ποιο; «Ο Θεός εφανερώθει εν σαρκί».

Το συγκλονιστικότερο γεγονός των αιώνων. Ο Θεός γίνεται αυτό που ποτέ δεν ήταν. Γίνεται άνθρωπος. Αυτό είναι η πίστη. Είναι η σχέση σ' έναν Θεό που μας πλησιάζει τόσο πολύ, που γίνεται τόσο οικείος μας ώστε να ντυθεί την ανθρώπινη φύση μας και να σταθεί απέναντί μας και να διαλέγεται μαζί μας. Και ακόμα να μας υπηρετεί. Να υπηρετεί τη σωτηρία μας. Να υπηρετεί τη ζωή που νικάει το θάνατο. Αυτή λοιπόν είναι η σχέση του με το Θεό. Απ' αυτή τη σχέση πηγάζει η ζωή.

Τα υπόλοιπα δύο που ακούμε είναι η ζωή του. Εικόνα πραότητας. Εγκρατείας διδάσκαλον. Τι είναι η πραότητα. Τι είναι η εγκράτεια. Είναι ο αγώνας του ανθρώπου. Ο αγώνας όμως που στηρίζεται στη σχέση με το Θεό. Στην εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Θεού. Η πραότητα δεν είναι εξωτερική ηρεμία των νεύρων μας. Είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος.

Και ο Άγιος γι αυτό ήτανε πράος. Αληθινά πράος. Και τότε ακόμα που χαστούκισε τον Άρειο πράος ήτανε. Και δεν ήτανε μία τιμωρία στον Άρειο αλλά μια προειδοποίηση γι αυτό που έλεγε χωρίς να καταλαβαίνει τι έλεγε.

Η πραότητα, η εγκράτεια. Τι είναι η εγκράτεια. Ο έλεγχος του εαυτού μας. Ποιος μας κυβερνάει. Ο νους ή το στομάχι μας. Ποιος κυβερνάει ο Θεός ή ο αρρωστημένος εγωισμός μας.

Ακριβώς λοιπόν από κει πηγάζει ο αγώνας για την αρετή. Η πραότητα, η εγκράτεια, η καλοσύνη τα πάντα είναι αρετές. Οι αρετές δεν είναι ξεκάρφωτες. Οι αρετές είναι λουλούδια. Αλλά για τα λουλούδια χρειάζονται ρίζες. Χωρίς ρίζες δεν υπάρχει λουλούδι. Υπάρχουν τα ψεύτικα λουλούδια. Και βέβαια σήμερα τα προτιμάμε γιατί έχουμε ψευτίσει ολόκληροι.....

Έτσι λοιπόν αυτός είναι ο αγώνας του Αγίου. Αυτό κέρδισε. Εμπιστεύτηκε το λόγο του Θεού

και αγωνίστηκε να καρποφορήσει τις αρετές του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του.

Ποιος είναι ο πρώτος καρπός του Αγίου Πνεύματος. Η Αγάπη. Αυτήν την Αγάπη είχε ο άγιος Νικόλαος. Αυτός ο άνθρωπος με τη δυνατή πίστη. Και αυτή η αγάπη δεν τον έκανε παρά να νοιάζεται, να νοιάζεται για όλους, να νοιάζεται για τα προβλήματα των ανθρώπων....για να μην πληγωθούν οι ψυχές των ανθρώπων.

Για να μην ταπεινωθούν οι ψυχές των ανθρώπων. Και τη σκόρπιζε απλά και αθόρυβα ο άγιος Νικόλαος αυτή την αγάπη. Αλλά αυτή η αγάπη όμως κάνει τον άγιο Νικόλαο και να συγκρούεται. Με ποιον; Με τον αυτοκράτορα. Μαθαίνει ότι τρεις άνθρωποι έχουν συκοφαντηθεί είναι στη φυλακή και πρόκειται ο άρχοντας να τους εκτελέσει.

Μα είναι άδικο αυτό το πράγμα. Δεν σκύβει το κεφάλι ο Άγιος. Δεν κάνει πως δεν είδε πως δεν κατάλαβε. Αλλά πηγαίνει στον αυτοκράτορα. Και του το λέει. Και ο αυτοκράτορας παραξενεύεται. Δεν το πιστεύει και πολύ. Και ο Άγιος του λέει: «Εάν δεν αφήσεις ελεύθερους αυτούς τους ανθρώπους που είναι αθώοι, εγώ άναξ θα προσευχηθώ στο Θεό εναντίον σου».

Αυτό φτάνει στον αυτοκράτορα. Ο αυτοκράτορας ξέρει ποια είναι η δύναμη της προσευχής του Αγίου Νικολάου. Την έχει ζήσει και σε άλλες περιπτώσεις. Όταν λοιπόν τώρα ο Άγιος του λέει θα προσευχηθώ στο Θεό εναντίον σου τότε πρώτον πείθεται ότι ο άγιος έχει δίκιο. Γιατί ήξερε ότι δεν θα έλεγε κάτι τέτοιο εάν όντως δεν ήταν αθώοι. Και τους ελευθερώνει.

Είναι γνωστό ότι ο Άγιος Νικόλαος είναι προστάτης των θαλασσινών μας. Γιατί είναι προστάτης και τι σημαίνει προστάτης; Άνθρωπος που αγαπάει, που προστατεύει, που τρέχει παντού για να βοηθήσει τον κάθε άνθρωπο.....

Έτσι λοιπόν ο Άγιος είναι ο άνθρωπος της αγάπης πρώτος καρπός του Αγίου Πνεύματος. Ειρηνεύει το λαό του Θεού και αγωνίζεται για τη ζωή του για την ποιότητα της ζωής του. Αυτόν γιορτάζουμε.

Τι ήταν ο άγιος Νικόλαος; Επίσκοπος. Επίσκοπος είμαι και εγώ σήμερα, όπως ήταν εκείνος τότε. Μπορεί να είμαι αμαρτωλός αλλά ο άγιος είναι πρότυπο για μένα. Είναι πρότυπο για μας.

Και στο σημείο αυτό παίρνω τον Άγιο να τον βάλω μπροστά και να σας ρωτήσω ευθέως. Θέλετε Επίσκοπους σαν τον Άγιο Νικόλαο ή θέλετε Επίσκοπους συμβιβασμένους με όλους και με όλα. Αυτήν την επιλογή πρέπει να αποφασίσετε για να μην ακούω ανοησίες. Να μην

ακούω αυτά που κάποιοι επειδή κινδυνεύουν τα δικά τους συμφέροντα σήμερα λένε να μην μιλάει η Εκκλησία. Και ποιος να μιλάει.

Να μιλάτε εσείς; Να μιλάει η δημοσιογραφική αλητεία των Αθηνών; Και ο επίσκοπος δεν θα μιλάει; Είναι γελασμένοι όλοι τους. Γιατί; Γιατί έχουμε πρότυπο και παράδειγμα τους Αγίους μας. Και μα βάση το δικό τους παράδειγμα, και όχι του κάθε εξωνημένου δημοσιογράφου ή οποιουδήποτε άλλου ακόμη και πολιτικών, θα υπηρετήσουμε την εκκλησία.

Και αυτό ας το καταλάβουν όλοι. Για να καταλάβουν γιατί είναι πρώτη αυτή η ευθύνη του Επισκόπου για να υπερασπίζεται το άδικο δηλαδή τον αδικούμενο μάλλον άνθρωπο όπου κι αν βρίσκεται και ότι και αν συμβαίνει. Δεν είναι εύκολο πράγμα. Γιατί; Γιατί σήμερα ξεχάσαμε τη δικαιοσύνη. Μικροί και μεγάλοι.

Άρχοντες και αρχόμενοι. Σήμερα μιλάμε μόνον για συμφέροντα. Υποφέρουμε για αυτά. Κατηγορούμε τους Αμερικάνου. Εμείς τι κάνουμε; Τα συμφέροντά μας κοιτάμε και μόνον τίποτε άλλο. Θέλουμε να βάλουμε το δικό μας παιδί σε μια θέση έστω κι αν ο άλλος έχει πιο πολλά προσόντα. Και θα πάμε να ψάξουμε ποιοι θα μας βοηθήσουν να κάνουμε αυτό το πράγμα; Τι κάνουμε εκείνη τη στιγμή; Αδικούμε.....

Αυτό διέλυσε την Ελλάδα ότι δεν θέλουμε δικαιοσύνη. Τι θα πει δεν θέλουμε τη δικαιοσύνη; Δεν θέλουμε τη χάρη του θεού στη ζωή μας. Αυτό σημαίνει στην πράξη. Γιατί όποιος έχει τη χάρη του Θεού στη ζωή του τρέμει και φοβάται να μην αδικήσει τον άλλον. Εμάς δεν μας νοιάζει αυτό το πράγμα.

Είμαστε έτοιμοι και να βρίσουμε ακόμα όσους υπερασπίζονται τη δικαιοσύνη. Να καταλάβουμε καλά όμως η Εκκλησία και όσοι είτε ποιμένες της Εκκλησίας είτε ο λαός του Θεού θέλει να έχει παράδειγμα τον Άγιο Νικόλαο σ' αυτόν θα στοιχηθούμε και στους Αγίους μας όλους για να πορευόμαστε ακριβώς μέσα στη ζωή μας.

Ο Άγιος Νικόλαος λοιπόν δεν δίστασε να συγκρουστεί και με τον αυτοκράτορα ακόμα γιατί πίστευε ότι είχε δίκιο. Γι αυτό λοιπόν, Ναι, ο λόγος της Εκκλησίας θα είναι διαρκής.

Και θα είναι και θα προσπαθεί να είναι ο λόγος της αληθείας του Θεού. Μόνο σ' αυτό το σημείο μπορούμε να ελέγξουμε αν είναι λόγος της αλήθειας του Θεού. Όχι ποιος τον λέει.

Αν λοιπόν ο κάθε απλός πολίτης, ο Απόστολος Παύλος επικαλέστηκε κάποια στιγμή το δικαίωμα και την ιδιότητα του Ρωμαίου Πολίτη και είπε: είμαι Ρωμαίος Πολίτης απαιτώ να

δικαστώ με δικαιοσύνη απ' το κανονικό μου δικαστήριο και έτσι γλύτωσε απ' αυτούς που πήγανε να τον φάνε.

Εάν λοιπόν όλοι, πολύ περισσότερο και οι ποιμένες της Εκκλησίας, είμαστε πολίτες με όλα μας τα δικαιώματα, πολύ δε περισσότερο είμαστε οι ποιμένες με τρομακτικές ευθύνες. Η ευθύνη μας δεν είναι, με τη βία να αλλάξουμε τον κόσμο, αλλά είναι να ορθοτομούμε το λόγο της αλήθειας και να αφήσουμε σε σας, το λαό του Θεού, να πάρετε τις ευθύνες σας.....

Βλέπουμε τις συνθήκες της κοινωνίας μέσα στην οποία ζούμε. Γιατί όλα αυτά; Γιατί χάσαμε το μέτρο, χάσαμε το φως, χάσαμε την άγκυρα και βουλιάζουμε. Βουλιάζουμε σαν άνθρωποι, βουλιάζουμε σαν κοινωνίες. Γιατί; Γιατί κάποτε γι αυτό το λαό, το δικό μας, ο Χριστός είπε: Ήρθε η ώρα να δοξαστεί ο Υιός του ανθρώπου.

Όμως ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης και τους Ιουδαίους τους επέλεξε αλλά τον αρνήθηκαν και διαλύθηκαν. Ε! λοιπόν οι συνέπειες είναι πάντοτε οι ίδιες και αυτή είναι η βασικότερη αιτία από τα όσα σήμερα ο τόπος μας υποφέρει. Ότι βγάλαμε το Θεό απ' τη ζωή μας. Και παλεύουμε μετά μανίας να τον βγάλουμε. Ούτε τα παιδιά μας δεν βλέπουνε τις εικόνες του Χριστού και της Παναγιάς στα σχολεία μας.

Είμαστε ή δεν είμαστε δαιμονισμένοι; Γιατί μόνον τα δαιμόνια φοβούνται τους Αγίους. Μόνον τα δαιμόνια φρίττουν στις εικόνες των Αγίων. Τι ψάλλουμε στην Εκκλησία; Κύριε όπλον κατά του διαβόλου τον Σταυρόν Σου ημίν δέδωκας. Όπλον κατά του διαβόλου.

Γι αυτό λένε κατεβάστε τους Σταυρούς. Γιατί; Για να μην ενοχλούνται τα δαιμόνια. Και μετά φαχνόμαστε γιατί τα παιδιά μας σαπίζουν στα ναρκωτικά; Γιατί τα παιδιά μας γίνονται τρομοκράτες; Γιατί; Εμείς ήμαστε οι αθώοι και είναι εκείνοι οι ένοχοι. Εμείς ήμαστε οι πρώτοι ένοχοι. Από μας πηγάζει η μεγάλη αδικία που εξωθεί τους άλλους να αδικούν χωρίς να καταλαβαίνουν ότι μπαίνουν σε έναν φαύλο κύκλο.

Η Εκκλησία του Χριστού λοιπόν, αγαπητοί αδελφοί, έχει τους Αγίους της φώτα ολόφωτα για να φωτίζουν την πορεία της ζωής. Και τι είδαμε και τι βλέπουμε και στον Άγιο Νικόλαο και σε όλους τους Αγίους. Οι ίδιοι σαν άνθρωποι υπήρξαν απόλυτα ταπεινοί, απόλυτα απλοί, διάκονοι των αδελφών τους και μάλιστα μυστικοί, όπως ο άγιος Νικόλαος.

Όταν όμως αυτό που κινδυνεύει είναι η πίστη, το έλεγε ο άγιος Ιγνάτιος: πέστε ότι θέλετε για μας, βρίστε μας, πετάξτε μας, όταν όμως κινδυνεύει η πίστη γινόμαστε θηρία. Γιατί; Γιατί ξέρουμε το θησαυρό της πίστεως. Γιατί κάποια στιγμή αγαπητοί αδελφοί και εγώ και οι άλλοι επίσκοποι και οι πατέρες και οι ιερείς δεν θα δώσουμε λόγο σε κανέναν

πρωθυπουργό, σε κανέναν υπουργό, σε κανέναν δημοσιογράφο. Θα δώσουμε λόγο στο Θεό.

Και Εκείνος θα μας ρωτήσει αν ήμασταν αυτό που Εκείνος μας έστειλε να είμαστε. Κι αν ήμασταν θα ακούσουμε τη γλυκειά φωνή του: «είσελθε εις την χαράν του Κυρίου».

Εάν δεν ήμασταν, τότε θα μας πει αυτό που είπε και μάλιστα στην αποκάλυψη, φοβερός ο λόγος ξέρετε, λέει σ' έναν Επίσκοπο της εποχής εκείνης, λέει: «Σε βλέπω και βλέπω ότι δεν είσαι ούτε ψυχρός ούτε θερμός, θέλω (θα το πω στη δημοτική) να σε ξεράσω από το στόμα μου λέει ο Θεός σ' αυτόν τον Επίσκοπο.

Γιατί; Γιατί δεν είσαι ούτε θερμός ούτε ψυχρός. Αηδία μου προκαλείς. Γιατί έχεις μια τέτοια ευθύνη και δεν ανταποκρίνεσαι σ' αυτήν. Γι αυτό λοιπόν σήμερα που γιορτάζουμε την μνήμη του Αγίου Νικολάου, ενός πραγματικά μεγάλου επισκόπου και Αγίου της Εκκλησίας τον βάζουμε μπροστά μας για να τον έχουμε όλοι μας οδηγό στην πορεία της ζωής μας.

Στις λατρευτικές συνάξεις παρέστησαν οι τοπικές αρχές και πλήθος πιστών από όλη τη Σιάτιστα.

Όπως και τις προηγούμενες χρονιές, στις εορταστικές ακολουθίες εκτέθηκε για προσκύνημα τμήμα του Ιερού και Σεπτού Λειψάνου του Αγίου και θεοφόρου Πατέρα ημών Νικολάου του Θαυματουργού.

http://www.romfea.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=6537:-q-----q&catid=26:2009-12-18-08-38-40